

СЮЖЕТНО-ОБРАЗНА СТРУКТУРА Оповідань І НОВЕЛ МИХАСЯ ТКАЧА

Стаття присвячена аналізу художнього світу оповідань і новел сучасного українського прозаїка Михася Ткача. Зокрема, досліджується сюжетно-образна структура творів, уміщених у книгах "Сонячний полудень", "Світле диво", "Багряні громи" та "Спадок". Мала проза письменника розглядається крізь призму поетики художніх образів, архетипів матері, рідної хати, оселі, висвітлюється специфіка сюжетобудови, прийоми характеротворення, зв'язок з фольклором.

Ключові слова: прозаїк, новела, оповідання, змістові константи і домінанти, сюжетобудова, архетип.

Творчість сучасного українського прозаїка Михася (Михайла) Ткача не потребує широких рекомендацій. Кращі оповідання й новели письменника входять до шкільної та вузівської програми, до найвибагливіших літературних антологій, звучать по радіо. Тож цілком закономірно, що багаторічна культурно-мистецька діяльність автора "Сонячного полудня", "Світлого дива", "Відлуння душі", "Багряних громів", "Осінніх акордів", "Спадку" та багатьох інших книг, головного редактора часопису "Літературний Чернігів" відзначена високими державними й літературними нагородами. Він лауреат літературної премії імені М. Коцюбинського та Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди "Сад божественних пісень", Заслужений працівник культури України [1].

Відомі письменники, лауреати Шевченківської премії А. Дімаров [2] і В. Дрозд [3], літературознавці і критики В. Кузьменко [4], Оксана Гарачковська [5], Р. Кухарук [6] та багато інших дослідників присвятили творчості прозаїка численні відгуки, рецензії, критичні статті та нариси. Однак досі ще ні в літературній критиці, ні в літературознавстві немає спеціальної праці, в якій би аналізувалася сюжетно-образна структура малої прози Михася Ткача. Натомість потреба в такій студії давно на часі. Отже, **актуальність** пропонованої статті спричинена передовсім суспільним резонансом художнього доробку прозаїка, місцем його творчості в сучасному українському літературному процесі.

Мета статті полягає у висвітленні сюжетно-образної структури оповідань і новел сучасного українського прозаїка Михася Ткача крізь призму поетики образів, архетипів матері, рідної хати, оселі та ін.

Як письменник, М. Ткач спробував реалізуватися в багатьох жанрах: написав низку віршів, кілька повістей ("Недописаний портрет", "Гірка ягода калини", "Веселий Штанько" та ін.), історію свого родоводу "Пахне любисток і м'ята", добірку казок і книг для дітей ("Світанковий ранок", "Зимові сюрпризи", "Ласий ведмідь", "Анюта"), чимало нарисів, публіцистичних творів, культурологічних розвідок.

Проте в оповіданнях і новелах, як вважають критики, мистецьке обдаровання М. Ткача виявилось найяскравіше. За тематикою, специфікою сюжетобудови, образною палітрою, особливостями засобів і прийомів характеротворення оповідання й новели прозаїка "відповідають традиційним вимогам мистецтва прози, інтелектуальному наповненню естетичного феномена краси" [7].

Одна з магістральних тем малої прози Михася Ткача – сирітство та напівсирітство повоєнних дітлахів, злиденна доля жінки-трудівниці. Ця тема для прозаїка особливо близька ще й тому, що і його мати сама піднімала й ставила на крило трьох синів, оскільки чоловік загинув на фронті. Сім'я бідувала, ледве зводила кінці з кінцями. Що то було за животіння, можна собі уявити, прочитавши новели "Вечірній світ", "Дике поле" чи хоча б спогад автора з дитячих літ "Зоряна ніч", в якому ключовими є архетипи оселі та матері, годувальниці-корівки.

Героями цього твору є діти – братики Максим та Стьопа. Мати сама відправляє їх з хати у зоряну ніч, аби роздобули для корови Маньки в'язанку соломи. Чому вона так вчинила, не важко здогадатись: упіймають її за крадіжкою колгоспного "добра" – відправлять до Сибіру валити ліс. Що буде тоді з малими? А так, може, минеться, а якщо попадуться, то й пожалують безбатченків.

З поодиноких деталей, вкраплених у текст, довідуємося про статки родини. Хлопчики вдягнені в полотняні штанці, взуті в постоли. Максим "натягнув на себе старий з одірваною полою піджак, отой, що валявся на горіщі, та обмотався мотузками", а меншого, Стюпу, мати підв'язала великою хусткою. Сама ж серед двору, як на голках, очікує повернення дітей.

Хлопчики знаходять у полі цілу скирту соломи, а в ній – полова з гречаним зерном! Такого багатства вони давно не бачили. Меншенький пропонує братові навіяти гречаного зерна в сорочки. Але Максим не задля цього сюди прийшов. Передовсім треба заpastись соломою для їхньої годувальниці Маньки. Хлопчик накуб дві солот'яні в'язанки. Меншу в'язочку зробив для Стюпи, собі таку, яку на возах перевозять. Потяглися до господи. Ледве живі. Аж раптом чують, хтось женеться за ними. Невже впіймають? Дітлахи тікають вербами над копанкою, городами, головатими соняшниками. Нарешті вони вдома. Серед двору у самій хустці стоїть мати. Серденько з грудей як не вискочить. Стюпа жаліється, що

їх ловили. Проте Максим сміється: "Дивак ти! То ж такі, як і ми...". Виявляється, інші сільські хлопчачки так само дбали про своїх годувальниць-корівок.

"Авжеж, діти вкрали чужу солому, але вони не злодії, – констатував один з рецензентів книги, – гречку ж не поцупили. А можна б було кашу зварити і наїстися досхочу. Проте вчинок цей здійснили заради своєї корови Маньки. Щоб не була голодною, щоб давала молоко, котре потрібно здавати державі і дещо залишити собі".

Як здавали державі і що після того залишалось, письменник показує в новелі "Позика". Чіпка пам'ять автора вихоплює з виру життя тих людей і ті явища, які справили на нього найбільше враження ще в повоєнному дитинстві. Настя, героїня твору, – така ж сама жінка-трудівниця, як і мати Максима і Стьопа з новели "Зоряна ніч", зрештою, то й матір прозаїка Ганна Марківна, то й сотні й тисячі вдів, які на свої плечі звалили тяжку ношу – відбудову з руїн усієї держави.

Образ Насті в новелі дуже виразний і колоритний, психологічно об'ємний. Це жива людина з реальною долею. Другий рік як війна скінчилась, а про чоловіка Василя жодної звістки. На руках у неї трое діточок. Тягне вона на собі з останніх сил важкий віз господарських і хатніх турбот, виконує за трудовні виснажливі норми в колгоспі, аби нагодувати малечу. А тут ще силоміць примушують підписатися на позику. Цього знуцання вже витримати не в змозі: "І на копійку не підпишуся!" – навідріз відмовилася Настя.

Проте місцева влада в особі парторга Івана Малахія, бригадира Архипа Дубини, голови сільради Федора Заїки та ще двох активістів жорстоко побила вдову і запроторила на ніч до сільрадівського ізолятора. "На ранок, коли через загразоване віконце в ізолятор почало пробиватися світло, Настя сіла на підлогу, бо ноги вже не тримали. Русі коси її були розпущені, а в голубих, як небо, очах відбивалася безвихідь".

Більшовики й на цей раз перемогли свій власний народ, вп'ятох доламали "голодну, роз'ятрену душу", змусили Настю "позичити" державі сто карбованців. Але як жити після цього? Від думок у знесиленої жінки паморочилося в голові, відчай сковував тіло. Згодом удова збожеволіла.

Отак і матері Михася Ткача з трьома хлопчиками на руках по війні дістались удовині сльози, безмежна туга за чоловіком і безкінечна важка праця.

Першу книжку "Сонячний полудень" (1979) Ткач підписав своїм повним ім'ям – Михайло. Проте, починаючи з другої – "Світле диво" (К.: Молодь, 1987), "ліпив дещо інше, але природне для Чернігівщини – Михась. Є щось у тому пестливо-дитинне, але й незвичайне теж..." (Р. Кухарук). Можливо, критик має рацію. Проте, В. Кузьменко вважає, що була інша причина "зміни" імені – "прагнення вирватись з тіні відомого в літературі попередника, поета-однофамільця" [8].

У літературу входять по-різному. Одні заявляють про себе уже першою книгою – гучно, "під оплески" маститих критиків з високих трибун. Інші свій письменницький шлях розпочинають виважено, спокійно, не надаючи цьому особливого значення, та так часто й залишаються на все життя скромними трударями літератури. "Певно, не помилюсь, коли скажу, що Михась Ткач належить до цієї другої категорії літераторів" [9], – відзначатиме згодом А. Соломко.

Так чи ні, але сьогодні свіжий і точний новелістичний почерк Михася Ткача не сплутаєш ні з чийм іншим. Не одна споруда в Чернігові та в інших містах і селах Сіверщини поставлена інженером-будівельником Ткачем. Не одна книга написана його письменницькою рукою. І жодна з них не повторює попередню. Ні будівлі, ні книги Ткача не стали уніфікованими потворами соцреалістичної дійсності.

Будівельна тема у другій книжці М. Ткача "Світле диво" (1987) відходить на задній план. Прозаїка цікавить насамперед людина, її характер, особистість на перехресті проблем усього суспільства. Як відомо, біографії окремих людей складають "біографію" спільноти. Звідси – увага письменника до душі конкретної особистості як до частки душі всього народу. Показовим у цьому плані є свідчення О. Герцена, який заявляв, що в світі немає нічого "оригінальнішого і різноманітнішого, як біографії невідомих людей". Такі життєписи розкривають "всю розкіш світобудови".

Твори Михася Ткача, досвідченого будівничого і в житті, і в літературі, – то справді "світле диво": від його щирих слів про "невідомих" світу доброзичливих поліщуків, трударів з діда-прадіда, стає світліше на серці.

"Ми хочемо бачити сонце!" – озиваються діти з оповідання "Світле диво". "Я поведу вас у поле, і ви надивитесь на нього скільки захочете", – відповідає їхній батько. "А буде у нас нова хата з великими вікнами, тоді воно нас ніколи не минатиме" [10].

До книги "Багряні громи" (2004) – своєрідного тому вибраної прози Михася Ткача добиралися твори як із попередніх його книжок, так і новели та оповідання, розкидані по часописах упродовж 1973–2003 років. Усі речі – знані. Водночас вихід книги "Багряні громи" став подією в культурно-мистецькому житті України. Достоту відомо, якою разуючою часто буває різниця між тим, про що автор думав, і тим, що написав. Чи, вірніше, опублікував, тим паче в умовах цензурних регламентацій. Отож, ретельно відредаговані прозаїком і зібрані в ошатний одностомник, новели й оповідання М. Ткача становлять собою "тугий сніп, мистецьки вартісний ужинок" [11].

Він увесь настояний на сонячному промінні, залитий світлими й чистими кольорами, дитячим сміхом, золотими зайчиками, "незайманими у своїй первозданності та неперевершеній красі", від чого у читача стає також світліше на серці, хочеться й самому боротись проти чорного у власній душі.

Чи не найкращим у виданні є оповідання "Покалічена душа" – про фронтовика Семена Окрайця та його наречену Мотрю. Пекуча образа та зневіра в справедливості штовхне Семена до відчайдушного кроку: зважившись на самогубство, пошкандибає він до залізничної станції. "Засвистить потяг тривожно – від полудневого сонця Семенова тінь упаде на шпали. Бігтимуть люди, чути будуть схвильовані голоси: "Що з ним?" – "Живий!" – з полегшенням. І вже голосніше, з жалем: "От бідолаха, ще однієї ноги відцурався!.." [12].

Оповідання вражає своєю вибуховою силою, фінальна сцена вривається в пам'ять.

Коли під час зйомок фільму "Балада про солдата" окремі члени худради переконували режисера Г. Чухрая залишити героя живим, той був невблаганним: "Не знаю чому, але треба, щоб він загинув". І лише після завершення картини стало ясно, що ця смерть молодого солдата підносить події фільму над рівнем буденності...

В оповіданні "Покалічена душа" роз'язка сюжету інша, проте не менш трагічна. Навпаки, саме через те, що герой залишається жити, його майбутні душевні муки печуть свідомість читача болючіше стократ: адже фізичні рани, хоч би якими нестерпними вони не були, рано чи пізно рубцюються, а душевні каліцтва не заживають ніколи!

Під текстом оповідання стоїть дата написання: "1975 рік". Звісно, в тоталітарних умовах про публікацію цього твору годі було й думати – з'явилося воно друком лише 1995 р. в журналі "Літературний Чернігів", – так би мовити, до п'ятдесятирічного ювілею Перемоги.

Оповідання "Позика", "Смерч", "Дике поле" – також "шухлядні" речі, бо в них біль за спустошену Україну, за розтоптану душу нашого народу, на якій так щедро ростуть бур'яни. Окремі критики будуть звинувачувати прозаїка в надмірному, свідомому чи несвідомому так званому культивуванні, надто ж якомусь "сусальному" обожнюванні сільських дядьків та тіток, бабусь, парубків і дівчат.

Свого часу В. Стефаник, один з найглибших і найтрагічніших митців, які писали про українське село, сказав якимось, що своїми оповіданнями він прагнув "струни нашого селянина так кріпко настроїти і натягнути, щоб з того вийшла велика музика Бетховена". І додав при цьому: "Це мені вдалося, а решта – це література". Але видобути з селянської душі "велику музику Бетховена" – значить і почути, вловити в цій душі щось споріднене з нею. Бетховенське тут означає сильне, пристрасне, чути на цілий світ, уособлене засобами художнього письменства так, щоб у людині праці, у звичайному селянині пізнав, відчув себе кожний, хто має свої рахунки з несправедливим устроєм суспільства, адже людина, що працює на землі, злидарює.

Втім, світлих кольорів, сонячного проміння, добра і любові в "Багряних громах", як і в усій творчості М. Ткача, значно більше.

Повість "Гірка ягода калини" – це вже мажорний акорд. У творі розповідається про чистий, нескаламучений духовний світ юнака Данила і дівчини Софійки, їх перше кохання, незрадливості почуттів, святість душі та гіркий присмак непорозуміння, що ранить серце і завдає нестерпного болю закоханим.

До нової книги ліричної прози Михася Ткача "Спадок" (2011) увійшла низка оповідань та новел, кілька етюдів і повість "Очі зеленого гаю".

Слова "спадок", "душа" – одні з найулюбленіших у М. Ткача, зустрічаються вони чи не в кожному творі: чи то дають заголовок оповіданням та новелам, чи то ідентифікують серцевину змальованих персонажів. Знайдено не просто слова – епіцентр, до якого тяжіють напружені пошуки письменника в осмисленні сутності нашого перебування на цій землі. "...Україну є кому боронити – мільйони українців готові вмерти сьогодні за неї. До них належу і я", – заявляє молодий учитель Андрій, герой оповідання "Спадок", що дало назву цій книзі. Стара вчителька Ганна Григорівна, яка назавжди залишилась у цьому "безперспективному" селі, вірить юнакові, тепер можна спокійно і вмерти: "...Я лишаю вам у спадок цю святу землю, майбутнє..." [13]. У цій книзі Михась Ткач і новий, і водночас упізнаваний. Нові сюжети новел "Вишиванка для старшого брата", "Святкова феєрія", "Дай серцю волю" та інші обіцяють читачам чимало естетичної насолоди.

Ні, розлита навколо нас краса не притлумлює гіркоти в душі людській, однак не дає цьому почуттю поширитись на весь світ. Дивовижна гармонійність прозопису письменника дозволяє з'єднати крайні точки розвитку переживання і тим самим донести до читача те, що лежить в глибині душі людської.

Герої оповідань та новел М. Ткача – люди соціально й особисто невлаштовані – Лаврентій ("Святкова феєрія"), вчителька Ганна Григорівна ("Спадок"), холостяк, скрипаль Іван Хоменко ("Музика печальної ночі"). Автор досліджує характери героїв, простежує шлях, яким вони йдуть у житті. Цей шлях не завжди рівний і не всипаний пелюстками троянд. Зламани долі, підступність і ненависть, любов і зрада, соціальна несправедливість – ось головні мотиви книги "Спадок", яка просякнута відчуттями гіркоти й водночас радісного замилювання красою світу. А ще гострим бажанням об'єднати душу з розумом і тим самим зробити життя прекраснішим.

Варто підкреслити, що Ткачева проза навіть у похмурі для України часи "багряними громами" пробуджувала в спраглих душах читачів світле почуття любові до рідного краю. І в цьому непроминальна вартість художніх творів письменника, його "Спадок".

Висновки. Любов і біль – правічні джерела людського духу становлять основу творчості Михася Ткача: любов до людини, серце якої відкрите для добра і всещирості, і біль за кожну "покалічену душу". Закоханість у природу рідного краю, пієтет до його святинь, ніжність і простота у спілкуванні з "братами нашими меншими", і категоричне заперечення нещирості, пристосуванства, пекучий сором за окремих "неандертальців", у яких душа "ще з дерева не злізла" (Ліна Костенко).

Конкретизація художніх образів, створених на основі архетипів матері, оселі, хати, корівки-годувальниці та інших, реалізується в оповіданнях і новелах Михася Ткача завдяки їх інтертекстуальному наповненню й переосмисленню. Етична проблематика вирішується прозаїком згідно з традицією, в естетично значущих символах, що знаменують безсмертя й непереможність вічних гуманістичних цінностей.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Михась (Михайло) Михайлович Ткач : бібліогр. покажч. / скл. Л. В. Студьонова, І. Я. Каганова ; вступ. ст. В. І. Кузьменко ; відп. за вип. І. М. Аліференко. – Чернігів, 2013. – 43 с.
2. Творчий портрет Михася Ткача. Від любові до болю : Літературознавчі нариси, критичні статі, рецензії. – Чернігів : Десна Поліграф, 2013. – С. 3.
3. Творчий портрет Михася Ткача. Від любові до болю : Літературознавчі нариси, критичні статі, рецензії. – Чернігів : Десна Поліграф, 2013. – С. 182–183.
4. Кузьменко В. Світ правди й краси : До 70-річчя від дня народження М. Ткача : Літ.-критичн. нарис / Володимир Кузьменко. – К. : КСУ, 2007. – 96 с.
5. Гарачковська О. З когорти сонцеклонників / Оксана Гарачковська // Київська старовина. – 2004. – № 4. – С. 174.
6. Творчий портрет Михася Ткача. Від любові до болю : Літературознавчі нариси, критичні статі, рецензії. – Чернігів : Десна Поліграф, 2013. – С. 66–72.
7. Творчий портрет Михася Ткача. Від любові до болю : Літературознавчі нариси, критичні статі, рецензії. – Чернігів : Десна Поліграф, 2013. – С. 6.
8. Кузьменко В. Світ правди й краси : До 70-річчя від дня народження М. Ткача : Літ.-критичн. нарис / Володимир Кузьменко. – К. : КСУ, 2007. – С. 9.
9. Творчий портрет Михася Ткача. Від любові до болю : Літературознавчі нариси, критичні статі, рецензії. – Чернігів : Десна Поліграф, 2013. – С. 150.
10. Ткач Михась. Багрянні громи : Оповідання, повість / Михась Ткач. – Ніжин : ТОВ "Аспект-Поліграф", 2004. – С. 217.
11. Ткач Михась. Багрянні громи : Оповідання, повість / Михась Ткач. – Ніжин : ТОВ "Аспект-Поліграф", 2004. – С. 5.
12. Ткач Михась. Багрянні громи : Оповідання, повість / Михась Ткач. – Ніжин : ТОВ "Аспект-Поліграф", 2004. – С. 276.
13. Ткач Михась. Спадок : Художні твори / Михась Ткач. – Чернігів : Видавець Лозовий В. М., 2011. – С. 23.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Mychas' (Mychailo) Mychailovych Tkach : bibliografichnyi pokazhchyk [Mychas' (Mychailo) Mychailovych Tkach : Bibliographic Index] / skl. L. V. Studniova, I. Ya. Kahanova : vstup. st. V. I. Kuz'menko ; vidp. za vyp. I. M. Aliferenko. – Chernihiv, 2013. – 43 s.
2. Tvorchiy portret Mychasia Tkacha. Vid liubovi do boliu : Literaturoznavchi narisy, krytychni statii, retsenzii [Mychas' Tkach's Creative Portret. From Love to Pain : Literary Essays, Critical Articles, Reviews]. – Chernihiv : Desna Polihraf, 2013. – S. 3.
3. Tvorchiy portret Mychasia Tkacha. Vid liubovi do boliu : Literaturoznavchi narisy, krytychni statii, retsenzii [Mychas' Tkach's Creative Portret. From Love to Pain : Literary Essays, Critical Articles, Reviews]. – Chernihiv : Desna Polihraf, 2013. – S. 182–183.
4. Kuz'menko V. Svit pravdy i krasny : Do 70-richchia vid dnia narodzennia M. Tkacha : Literaturno-krytychnyi narys [The World of Truth and Beauty : Dedicated to the 70th Anniversary of M. Tkacha's Birth : Literary and Critical Essay] / Volodymyr Kuz'menko. – K. : KSU, 2007. – 96 s.
5. Harachkovs'ka O. Z kohorty sontsepoklonnykiv [From the Cohort of Sun Worshippers] / Oksana Harachkovs'ka // Kyivs'ka starovyna. – 2004. – № 4. – S. 174.
6. Tvorchiy portret Mychasia Tkacha. Vid liubovi do boliu : Literaturoznavchi narisy, krytychni statii, retsenzii [Mychas' Tkach's Creative Portret. From Love to Pain : Literary Essays, Critical Articles, Reviews]. – Chernihiv : Desna Polihraf, 2013. – S. 66–72.
7. Tvorchiy portret Mychasia Tkacha. Vid liubovi do boliu : Literaturoznavchi narisy, krytychni statii, retsenzii [Mychas' Tkach's Creative Portret. From Love to Pain : Literary Essays, Critical Articles, Reviews]. – Chernihiv : Desna Polihraf, 2013. – S. 6.
8. Kuz'menko V. Svit pravdy i krasny : Do 70-richchia vid dnia narodzennia M. Tkacha : Literaturno-krytychnyi narys [The World of Truth and Beauty : Dedicated to the 70th Anniversary of M. Tkacha's Birth : Literary and Critical Essay] / Volodymyr Kuz'menko. – K. : KSU, 2007. – S. 9.

9. Tvorchyi portret Mychasia Tkacha. Vid liubovi do bolii : Literaturoznavchi narysy, krytychni statii, retsenzii [Mychas' Tkach's Creative Portret. From Love to Pain : Literary Essays, Critical Articles, Reviews]. – Chernihiv : Desna Polihraf, 2013. – S. 150.
10. Tkach Mychas'. Bahriani hromy : Opovidannia, povist' [Purple Thunder : Story, Narrative] / Mychas' Tkach. – Nizhyn : TOV "Aspekt-Polihraf", 2004. – S. 217.
11. Tkach Mychas'. Bahriani hromy : Opovidannia, povist' [Purple Thunder : Story, Narrative] / Mychas' Tkach. – Nizhyn : TOV "Aspekt-Polihraf", 2004. – S. 5.
12. Tkach Mychas'. Bahriani hromy : Opovidannia, povist' [Purple Thunder : Story, Narrative] / Mychas' Tkach. – Nizhyn : TOV "Aspekt-Polihraf", 2004. – S. 276.
13. Tkach Mychas'. Bahriani hromy : Opovidannia, povist' [Purple Thunder : Story, Narrative] / Mychas' Tkach. – Nizhyn : TOV "Aspekt-Polihraf", 2004. – S. 23.

Матеріал надійшов до редакції 10.02. 2014 р.

Савчин Н. Б. Сюжетно-образная структура рассказов и новелл Михася Ткача.

Статья посвящена анализу художественного мира рассказов и новелл современного украинского прозаика Михася Ткача. В частности, исследуется сюжетно-образная структура произведений, опубликованных в книгах "Солнечный полдень", "Светлое чудо", "Алые громы" и "Наследство". Малая проза писателя рассматривается сквозь призму поэтики художественных образов, архетипов матери, родного дома, жилища, анализируется специфика развития сюжета, приемы создания характеров, связь с фольклором.

Ключевые слова: прозаик, новелла, рассказ, содержательные константы и доминанты, развитие сюжета, архетип.

Savchyn N. B. The Plot and Figurative Structure in the Stories and Novels by Mykhas' Tkach.

The article is dedicated to the analysis of stories and novels by contemporary Ukrainian writer Mykhas' Tkach.

In particular the content constants and dominants of the writer's individual style, peculiarities of plot composing, images and methods of character creation are characterized. Multidirectional determined tasks led to the use of different interpretational techniques in the article. In this paper, in particular, the historical and cultural, biographical and intertextual methods were used without their absolutism. The use of each one is due to the outlined objectives. While writing the systematic approach and the technique of genre analysis which are the most appropriate to the research subject were involved. The materials for the research were the stories and novels having been published in books "Sunny afternoon", "Light Miracle," "Crimson Thunder" and "Heritage" by Mykhas' Tkach and literary-critical works devoted to the study of writer's creativity, namely, articles, surveys, reviews by V. Kuzmenko, Oksana Harachkovska, V. Sapon and other specialists in literature and critics. The problem formulation of plot and images composing interpretation in stories and novels by Mykhas' Tkach is solved for the first time in the modern science of the Ukrainian literature. The specification of images that are based on archetypes of mother, home, house, cow as a breadwinner and others is implemented in stories and novels by Mykhas' Tkach due to their intertextuality and rethinking. Ethical issues are solved by the prose write according to tradition in an aesthetically meaningful symbols that signify immortality and invincibility of eternal human values.

Key words: prose writer, content constants and dominants, plot composing.